

SOCIAL- OCH HÄLSOVÅRDSUTSKOTTETS BETÄNKANDE 34/2005 rd

Regeringens proposition med förslag till lagar om ändring av lagen om offentlig arbetskrafts- service och av vissa lagar som har samband med den

INLEDNING

Remiss

Riksdagen remitterade den 21 oktober 2005 en proposition med förslag till lagar om ändring av lagen om offentlig arbetskraftsservice och av vissa lagar som har samband med den (RP 164/2005 rd) till social- och hälsovårdsutskottet för beredning.

Utlåtanden

I enlighet med riksdagens beslut har grundlagsutskottet och arbetslivs- och jämställdhetsutskottet lämnat utlåtande i ärendet. Utlåtandena (GrUU 50/2005 rd och AjUU 16/2005 rd) har bifogats detta betänkande.

Sakkunniga

Utskottet har hört

- överdirektör Marja Merimaa, direktör Matti Pukkio, lagstiftningsråd Pasi Järvinen, regeringsråd Päivi Kerminen och överinspektör Sari Alho, arbetsministeriet
- konsultativ tjänsteman Carin Lindqvist-Virtanen, regeringssekreterare Anne Kumpula och regeringssekreterare Kirsi Päivänsalo, social- och hälsovårdsministeriet
- regeringsråd Arto Sulonen, inrikesministeriet
- överdirektör Matti Heikkilä, Forsknings- och utvecklingscentralen för social- och hälsovården

- förmånschef Suvi Onninen, Folkpensionsanstalten
- länssocial- och hälsoråd Esa Ellala, länsstyrelsen i Södra Finlands län
- vice verkställande direktör Timo Kietäväinen och utvecklingschef Sirkka-Liisa Karhunen, Finlands Kommunförbund
- professor Veli-Matti Ritakallio, Åbo universitet
- forskningschef Heikki Räsänen, Statens ekonomiska forskningscentral
- direktör Heikki Hiilamo, Kyrkostyrelsens diakoni- och samhällsarbete
- avdelningschef Kirsi Vainikainen, Norra Savolax arbetskrafts- och näringscentral
- arbetskraftshandledare Helena Määttä, Kuopio arbetskraftsbyrå
- byrådirektör Olli Vihanta, Virdois arbetskraftsbyrå
- chef för socialt och ekonomiskt stöd Leila Palviainen, Helsingfors stad
- socialarbetsdirektör Ritva Karinsalo, Tavastehus stad
- personaldirektör Mauri Temisevä, Joensuu stad
- avdelningschef Pentti Kurula, Järvenpää stad, socialservicen
- socialarbetare Arja Iho, Raisio stad, enheten för vuxenarbete

- ledande socialarbetare Niina Vuoristo och specialsocialarbetare Leila Rauvola, Åbo stad, socialcentralen
- expert, JK Mikko Räsänen, Finlands Näringsliv
- utbildnings- och arbetskraftspolitisk expert Saana Siekkinen, Finlands Fackförbunds Centralorganisation FFC rf
- arbetsmarknadsombud Merja Berglund, Företagarna i Finland
- ombudsman Ralf Sund, Tjänstemannacentralorganisationen FTFC rf
- ordförande Lea Karjalainen, Finlands Arbetslösas Samarbetsorganisation-TVY
- projektsamordnare Jukka Lindberg, Talentia
- verkställande direktör Arto Havo, Parik-stiftelsen
- ordförande Lilli Autti, Sosiaaliamiehet ry.

Dessutom har Amiedu lämnat ett skriftligt utlåtande.

PROPOSITIONEN

Regeringen föreslår att lagen om offentlig arbetskraftsservice, lagen om utkomstskydd för arbetslösa, lagen om utkomststöd, lagen om statsandelar till kommunerna samt lagen om planering av och statsandel för social- och hälsovården ska ändras.

Avsikten är att samordna finansieringen av arbetsmarknadsstödet och utkomststödet. Finansieringen av arbetsmarknadsstödet ändras i syfte att sporra de lokala aktörerna, i synnerhet kommunerna, till att effektivt åtgärda arbetslösheten. Finansieringen av arbetsmarknadsstödet ska bestämmas utifrån grunden för arbetsmarknadsstödet och stödets varaktighet. Efter det att en person har fått arbetsmarknadsstöd för mer än 500 arbetslöshetsdagar ska staten och kommunen vardera finansiera hälften av arbetsmarknadsstödet vid arbetslöshet. Staten ska fortfarande svara för arbetsmarknadsstödet vid arbetslöshet till andra arbetslösa, arbetsmarknadsstödet och ersättningarna för uppehälle vid andra selsättningsfrämjande åtgärder och de stöd som betalas till arbetsgivaren av anslaget för arbetsmarknadsstöd.

Utkomststödet omstruktureras genom att det indelas i grundläggande utkomststöd och behovsprövat utkomststöd. Utkomststödet finansieringsstruktur ändras. Staten och kommunen ska delta med lika stora andelar i finansieringen av det grundläggande utkomststödet. Kommunen ska fortfarande betala det behovsprövade utkomststödet, som täcker särskilda utgifter inom

utkomststödet, samt det förebyggande utkomststödet, och staten ska fortsatt delta i kostnaderna inom ramen för systemet med statsandel för social- och hälsovården. Statens finansiering av kostnaderna för det grundläggande utkomststödet betalas till kommunerna i form av en statsandel som täcker hälften av de faktiska kostnaderna för det grundläggande utkomststödet.

Kommunerna ska ersättas för merkostnaderna för finansieringsreformen. Ersättningen bestäms på ett kostnadsneutralt sätt för varje kommun för kommunerna. Kommunerna ersätts genom höjning av de kalkylerade statsandelarna för social- och hälsovården och höjning av utjämningsgränsen för den skatteinkomstbaserade utjämnningen av statsandelarna. Dessutom kompenseras de kommunvisa konsekvenserna inom ramen för statsandelssystemet.

Inom arbetskraftsbyråernas basservice införs en i väsentlig grad noggrannare bedömning av de arbetslösas arbetsmarknadssituation. Vid bedömningen klarläggs de arbetslösas förutsättningar på den öppna arbetsmarknaden samt risken för förlängd arbetslöshet. Efter en viss arbetslöshetstid följer en särskild aktiv period, under vilken de arbetslösa erbjuds möjlighet till aktiva åtgärder.

Arbetsmarknadsstödet görs mer beroende av motprestationer. Personer som fått arbetsmarknadsstöd under en lång tid förlorar sin rätt till arbetsmarknadsstöd vid arbetslöshet, om de vägrar ta emot, lämnar eller blir uppsagda eller av-

stängda från ett arbete eller en sådan arbeidskraftspolitisk åtgärd som ger de deltagande rätt att få arbetsmarknadsstöd och ersättning för uppehälle.

Sysselsättningsstöden till arbetsgivare ska ses över och förutsättningarna för att bevilja stöd. Det separata sammansatta stödet föreslås bli avvecklat. Arbetskraftsbyrån ska bevilja arbetsgivarna en enda stödform, lönesubvention. Lönesubventionen kan variera till storleken, villkoren och finansieringen. Den ska bestå av en grunddel och en tilläggsdel. Grunddelen höjs till samma nivå som grunddagpenningen enligt ut-

komstskyddet för arbetslösa, och i större omfattning finansieras med anslaget för arbetsmarknadsstöd. Tilläggsdelen uppgår till högst 60 procent av grunddelen. Genom tilläggsdelen stöds möjligheterna att kombinera utbildning och inlärning med understött arbete framför allt i företag. Om svårssysselsatta arbetslösa anställs är tilläggsdelen högst 90 procent av grunddelen. Villkoren för tilläggsstöd till kommunerna och lönesubvention för företag ska luckras upp.

Propositionen hänför sig till budgetpropositionen för 2006 och avses bli behandlad i samband med den.

UTSKOTTETS ÖVERVÄGANDEN

Allmän motivering

Propositionen har ett nära samband med de viktigaste sysselsättningsmålen i statsminister Matti Vanhanens regeringsprogram och ambitionen att fram till 2011 kunna uppnå en sysselsättningsgrad på 75 procent. När befolkningsstrukturen förändras är det viktigt inte bara att förlänga arbetskarriärerna utan också att minska arbetslösheten genom att se till att de arbetslösa har kompetens och arbetsförmåga så att arbetslösa arbetssökande ska kunna ta sig an de arbetstillfällen som öppnas upp.

Propositionen tar sikte på effektivare, tydligare och aktivare stödåtgärder inom den offentliga sektorn för att främja sysselsättningen och höja sysselsättningsgraden. Särskild uppmärksamhet ägnas åt att skapa bättre sysselsättningsmöjligheter för långtidsarbetslösa, handikappade och funktionshindrade och åt att göra den samlade utkomsttryggheten mera aktiverande.

I linje med regeringsprogrammet ska tyngdpunkten i arbetsmarknadsstödet förskjutas från passivt mot aktivt stöd. Reformen är motiverad för att avbryta långvarig arbetslöshet och beroende av utkomststöd. Avsikten är att höja aktiveringsgraden inte minst bland de svårssysselsatta arbetslösa. Hos oss är aktiveringsgraden rätt låg jämfört med andra EU-länder. En stor del av de arbetslösa landar på arbetsmarknadsstöd utan att egentligen ha deltagit i aktiva åtgärder. Stödet

omfattar omkring 20 000 personer som fått arbetsmarknadsstöd utan avbrott sedan 1994 och bara 7 procent av den har någonsin varit i aktiva åtgärder.

Utgångspunkten för reformen svarar mot unionens sysselsättningsstrategi där de främsta målen är att förebygga långvarig arbetslöshet, aktivera arbetslösa och omprioritera förmånssystemen. Utskottet noterar att reformen på det hela taget stöder en aktiv arbeidskrafts- och socialpolitik. Förslagen i propositionen uppmuntrar till samarbete mellan olika aktörer och bidrar till bättre levnadsförhållanden och större engagemang bland dem som hotas av marginalisering.

Hur reformen ska finansieras

Reformen ska genomföras kostnadsneutralt för de enskilda kommunerna jämfört med utgångsläget. De ökade utgifterna för kommunerna kompenseras genom statsandelssystemet genom en höjning av den procentuella statsandelen för social- och hälsovården och utjämningsgränsen för den skatteinkomstbaserade utjämnningen och genom komplettering av den allmänna statsandelen med en kommunspecifik korrigeringspost. Den finansiella modellen belönar de kommuner som främjar sysselsättningen och som aktiverar sina arbetslösa mer än vad som i snitt ställts som mål. Staten ökar sitt stöd för åtgärderna efter en

övergångsperiod på 3 år med 100 miljoner euro, varav 36 miljoner euro är helt nya medel.

Under behandlingen i utskottet har det framgått att merparten av kommunerna inte är beredda för att reformen träder i kraft så snabbt. Svårast är det att genomföra lagens syften i de kommuner där det finns gott om arbetslösa och svår-sysselsatta. Man kan anta att kommunerna inte har problem med att det finansiella ansvaret läggs om utan snarare med att ordna sådana social- och hälsovårdstjänster, rehabiliteringsåtgärder och sådan arbetsverksamhet i rehabiliterande syfte som behövs när de arbetslösa går in i en ny aktiv period.

Social- och hälsovårdsutskottet ser det som motiverat att kommunerna ersätts till fullt belopp för kostnaderna för reformen. Men det är viktigt att konsekvenserna av reformen för kommunernas utgifter följs upp, inte minst om reformen är kostnadsneutral på det sätt som regeringen avsett. Utskottet föreslår ett uttalande om saken (*Utskottets förslag till uttalande 1*).

Hur ansvaret för att finansiera minimitryggheten ska fördelas

Enligt utskottets mening är det lämpligt att finansieringen av arbetsmarknadsstödet och utkomststödet ses över. Det nuvarande systemet uppmuntrar inte kommunerna till aktiva åtgärder mot arbetslöshet eftersom de inte är med om att finansiera arbetsmarknadsstödet. Tvärtom ökar kommunernas utgifter för utkomststödet om de tillhandahåller aktiva åtgärder vid eventuell vägran att ta emot arbete. Å andra sidan betyder det obetydliga utbudet av aktiva åtgärder att också de som de facto inte står till arbetsmarknadens förfogande hänger kvar inom den passiva arbetslöshetstryggheten. Reformen minskar de felstyrande effekter som finns inbyggda i finansierings- och förmånssystemen.

Om kommunerna i framtiden måste finansiera hälften av stödet till dem som fått arbetsmarknadsstöd för minst 500 arbetslöshetsdagar finns det också med det nya systemet risk för att lokala aktörer kommer att visa ett fortsatt lamt intresse för åtgärder för dem som varit arbetslösa en kortare tid. Utskottet understryker att alla aktö-

rer målmedvetet bör gå in för att avbryta arbetslösheten på ett så tidigt stadium som möjligt och erbjuda aktiva åtgärder redan långt innan 500 arbetslöshetsdagar är ett faktum. Om arbetslösheten förlängs försämrar det också på en relativt kort tid väsentligt den arbetslösas möjligheter att få arbete och höjer därmed kostnaderna för de nödvändiga åtgärderna för att främja sysselsättningen.

Den finansiella reformen betyder att det grundläggande utkomststödet finansieras med statsandelarna för social- och hälsovården och att man återgår till att ersätta utgifterna utifrån kostnaderna. Systemet blir mer komplicerat och kräver informationsutbyte mellan många aktörer, som kommunen, folkpensionsanstalten och länsstyrelserna. Behandlingen av statsandelsutredningarna och förskotten kräver extra resurser vid länsstyrelserna, vilket ordnas genom att det avsätts medel för större personella resurser för länsstyrelserna. Utskottet ser det som viktigt att man i fortsättningen ser till att länsstyrelserna har adekvata resurser i motsvarighet till det extra arbetet.

Reformen av finansieringen av utkomststödet betyder att kommunerna i sin bokföring och statistik måste upprätta nya system för att hålla i sär kostnaderna för det grundläggande utkomststödet och det kompletterande utkomststödet. Det handlar om en ny uppgift för kommunens socialväsande och den kommer i praktiken också att kräva en del av de kommunala socialarbetarnas arbetstid. Under behandlingen i utskottet har det framför allt befarats att kommunernas datasystem inte kommer att vara i ett sådant skick som reformen kräver när lagen träder i kraft. Farhågorna är enligt utskottets mening befogade eftersom halvfärdiga system kommer att få utslag i förlängda behandlingstider och fördröja hjälpen till dem som ansöker om utkomststöd. På många orter är köerna till socialarbetarens mottagning redan nu alldeles för långa och dröjsmålen med att få ut stödet helt oskäligen för klienterna. Utskottet understryker att kommunerna skyndsamt bör förbereda sig på lagens ikraftträdande och att social- och hälsovårdsministeriet bör gå ut med

klara anvisningar om det nya systemet till kommunerna.

Hur utkomststödet ska utvecklas

Förslaget i propositionen till omstrukturering av utkomststödet samordnar grunderna för att bevilja stödet i hela landet. Reformen ruckar inte på villkoren för utkomststöd eller grunderna för att bestämma stödet. Utskottet poängterar att man vid sidan av den föreslagna omstruktureringen och finansiella reformen bör fundera på hur det behovsprövade utkomststödet och förebyggande utkomststödet i större utsträckning skulle kunna användas som verktyg inom socialarbetet. De primära förmånernas låga nivå samt samordningen av olika förmåner och dröjsmålen med utbetalningen är de största problemen med utkomststödet och i kommunernas socialväsande. Förmånssystemet ger upphov till flerdubbla klientförhållanden, dubbelarbete och ökad administration inom socialväsandet.

Så vitt utskottet kan se är det viktigt att utkomststödet läggs om så att det åter kan utnyttjas som ett redskap inom socialarbetet. Utkomststödet bör oftare anlitas när det krävs professionell prövning inom socialarbetet för att uppkomsten av problem ska kunna förebyggas och aktiveringen av långtidsarbetslösa stödjas.

När utkomststödet struktur och finansiering ses över och behandlingen av förmånerna utvidgas ytterligare kan det leda till att klienterna får socialtjänster i motsvarighet till behovet ens i nuvarande omfattning. Bristen på utbildade socialarbetare ökar risken för att behovsprövat och förebyggande utkomststöd utnyttjas i allt mindre utsträckning i kommunerna.

Det är nödvändigt att slå fast kriterier för socialarbetsklienternas tillgång till service, anser utskottet. Enligt lagen ska man utan dröjsmål ha tillgång till utkomststöd som sistahandsstöd. I såväl motiveringen till lagen som i riksdagens justitieombudsmans avgöranden har det ställts som krav att ärenden som gäller utkomststöd ska behandlas inom en vecka.

Utskottet anser att tidsfristen för behandling av utkomststödsärenden absolut bör läggas fast i lag och kräver att social- och hälsovårdsministe-

riet bereder en proposition i saken till riksdagen. Samtidigt bör det utredas om det inte kan föreskrivas genom lag att socialvårdsklienterna har rätt till bedömning av servicebehovet och att få nödvändiga tjänster inom utsatt tid.

Hur nivån på arbetsmarknadsstödet ska justeras

För merparten av de hushåll som får utkomststöd är arbetsmarknadsstödet den huvudsakliga inkomstkällan. Behovet av utkomststöd kunde reduceras i avgörande grad om arbetsmarknadsstödet höjdes eller beskattningen av det lindrades. Den låga nivån på arbetsmarknadsstödet har lett till att de arbetslösa allt oftare har fått lov att anhålla om sin utkomst från två olika system när sistahandsförmånen har varit högre. Därmed har arbetsmarknadsstödet blivit en permanent del av utkomststryggheten i sista hand, vilket är tvärtemot vad som var avsikten när systemet skapades.

Ett särskilt stort problem är behovsprövningen av makens inkomster vid arbetsmarknadsstödet eftersom makens inkomster, också om de är mycket små, minskar arbetsmarknadsstödet och kan uppmuntra också maken till arbetslöshet. Grundlagsutskottet har i ett tidigare utlåtande (GrUU 46/2002 rd) ansett att en sådan behovsprövning inte helt utan vidare harmonierar med de grundläggande fri- och rättigheternas individuella natur. Social- och hälsovårdsutskottet upprepar sin tidigare ståndpunkt att behovsprövningen av makens inkomster bör slopas.

Utskottets syn är att arbetsmarknadsstödet storlek bör korrigeras i relation till utkomststödet. Det upprepar sin ofta framförda åsikt att arbetsmarknadsstödet bör nivåhöjas. Men samtidigt måste man se till det grundläggande utkomststödet nivå. Den föreslagna reformen innebär att finansieringen av de här förmånerna samordnas och då är det ännu olämpligare för både klienterna och de myndigheter som står för administrationen att man upprätthåller ett system som ger upphov till överlappande kundförhållanden och flerdubbelt arbete. Om arbetsmarknadsstödet höjs minskar antalet utkomststöds klienter avsevärt och därmed frigörs social-

arbetare för det lagfästa ordinarie socialarbetet och för att genomföra aktiva åtgärder.

Utskottet noterar att de olika förmånssystemen — bostadsstödet, arbetsmarknadsstödet, utkomststödet och beskattningen av arbetsmarknadsstödet — utgör i detta nu en helhet som, om det administreras från flera olika förvaltningsområden, ger upphov till ineffektivitet och samordningsproblem och gör dessutom att klienten inte kan förutse nivån på inkomsterna. Utskottet anser att den samlade minimitryggheten bör gå att ordna effektivare och med mindre förvaltningskostnader.

Karensen för arbetsmarknadsstödet

Social- och hälsovårdsutskottet välkomnar den föreslagna särskilda nya aktiva perioden under vilken en arbetssökande erbjuds effektiva tjänster och åtgärder. För en del av de arbetslösa innebär den aktiva perioden en möjlighet att återgå till den öppna arbetsmarknaden.

Den aktiva betyder i praktiken ett ökat krav på motprestation för arbetsmarknadsstöd. Den som under en lång tid fått arbetsmarknadsstöd går miste om sin rätt till arbetsmarknadsstöd under arbetslöshet om han eller hon tackar nej till, avgår från eller avskedas från ett arbete eller en sådan Arbetskraftspolitisk åtgärd som ger rätt till arbetsmarknadsstöd och ersättning för uppehälle. En arbetslös har fortsatt rätt till arbetsmarknadsstöd vid arbetslöshet också efter 500 arbetslöshetsdagar tills ett erbjudande om aktiva åtgärder har gjorts. Förlust av rätten till arbetsmarknadsstöd betyder att den arbetslösa bara har utkomststöd att ty sig till och då är risken för ett allt längre beroende av utkomststödet uppenbar.

Grundlagsutskottet anser i sitt utlåtande att en fem månaders period utan ersättning är relativt lång. Därför bör lagen lämpligen kompletteras med en bestämmelse om att Arbetskraftsmyndigheterna ska se till att det under karenstiden de facto finns tillgång till arbete, utbildning eller Arbetskraftspolitiska åtgärder.

Social- och hälsovårdsutskottet föreslår att 5 kap. 1 § i lagen om offentlig Arbetskraftsservice kompletteras med att Arbetskraftsbyrån är skyldig att effektivare genomföra åtgärderna i en

specificerad jobbsökarplan för att sysselsätta en arbetslös som gått miste om sin rätt till arbetsmarknadsstöd. Det understryker i likhet med Arbetslivs- och jämställdhetsutskottet att aktiva åtgärder bör erbjudas med hänsyn till hurdan Arbetsförmåga den som får arbetsmarknadsstöd faktiskt har och att sådana åtgärder inte bör erbjudas som den berörda personen inte har förutsättningar att delta i.

I samband med beredningen av propositionen avtalades det att Forsknings- och utvecklingscentralen för social- och hälsovården gör en uppföljande undersökning om lagens genomförande. I det sammanhanget bör det absolut utredas vad reformen innebär för klienternas ställning. Utskottet föreslår ett uttalande om saken (*Utskottets förslag till uttalande 1*).

Hur Arbetskraftsservicen kan förbättras

Arbetslivs- och jämställdhetsutskottet behandlar i sitt utlåtande de förändringar som reformen kräver i Arbetskraftsbyråernas Arbetskultur. Det konstaterar att det är viktigt att man genast i början av arbetslösheten gör en betydligt noggrannare bedömning av den arbetslösas situation på arbetsmarknaden. Men det medger att uppgiften är en stor utmaning och att den kan utföras ordentligt bara om Arbetskraftsbyråernas personal får grundlig utbildning och adekvata resurser för att tjänstemännen ska ha tillräckligt gott om tid och möjligheter till en rätt tidig profilering. Vidare framhåller utskottet att reformen kräver ett fungerande samarbete mellan Arbetskraftsbyrån och de anställda inom kommunens social- och hälsovårdsväsende. Det lyfter fram behovet av fungerande samarbetsrelationer och god praxis samt utbildning av personalen för att målen med reformen ska kunna nås.

Social- och hälsovårdsutskottet påpekar att en arbetslös arbetssökande ska ha rätt till individuell service på Arbetskraftsbyrån. För den arbetslösa är det föreslagna profileringssystemet en bra sak eftersom det tillhandahåller allt noggrannare information om den arbetssökandes kompetens och gör det möjligt att anvisa arbeten individuellt. För den arbetslöse har den informativa Arbetsförmedlingen ofta bara betytt kallel-

ser till massmöten som inte nödvändigtvis motsvarat det som avtalats i jobbsökarplanen.

På många orter har högkvalitativ och lättillgänglig arbetskraftsservice gett goda sysselsättningsresultat. Enligt utredning har individuellt anvisade arbeten betydande fördelar framom alternativa metoder. Genom att arbetskraftsbyråerna anvisar arbeten ökar sannolikheten för att arbetsplatserna tillsätts med deras klienter och därmed förkortas rekryteringsprocessen. De effektivaste metoderna betyder att det sätts fortare stopp för att man ska glida mot långvarigare arbetslöshet och därmed långtidsarbetslöshet på arbetsmarknadsstöd.

Social- och hälsovårdsutskottet understryker i likhet med arbetslivs- och jämställdhetsutskottet betydelsen av samarbete mellan olika aktörer. Ansvarsfördelningen mellan arbetskraftsmyndigheterna och social- och hälsovårdsmyndigheterna bör också förbättras. Mera uppmärksamhet bör också ägnas åt de långtidsarbetslösa som skulle ha nytta av en social och psykisk bedömning av arbetsförmågan, rehabilitering och psykosocialt arbete vid sidan av eller i stället för aktivering.

Servicecentren för arbetskraft har goda erfarenheter av samarbetet mellan olika myndigheter. Enligt social- och hälsovårdsutskottet är det viktigt att centren tar fram modeller för att kunna tillhandahålla klienterna psykosociala tjänster, typ missbrukarvård och mentalvård, vid sidan av eller i stället för aktiva åtgärder. Det vill också se att kommunernas socialväsen tar fram bättre verksamhetsmodeller för att genomföra reformen med framgång. Det behövs större kompetens på socialarbete och socialhandledning och mer personella resurser för att bedöma klienternas servicebehov och lägga upp aktiverings- och serviceplaner.

Bättre möjligheter till arbete inom sociala företag och tredje sektorn

Social- och hälsovårdsutskottet ser social företagsamhet som ett centralt redskap för att sysselsätta handikappade och långtidsarbetslösa. Regeringen föreslår inga ändringar i lönesubventionerna till socialföretag. De får också efter

stödreformen högre och långvarigare subventioner än andra företag i och med att de sysselsätter handikappade och långtidsarbetslösa. En handikappad kan på nytt beviljas stöd efter maximitiden också utan arbetslöshet mellan stödperioderna. Möjligheterna till vidareplacering ska förbättras genom att ett socialföretag utöver handikappade och långtidsarbetslösa också ska kunna vidareplacera svårsysselsatta som det anställt med stöd.

I arbetsministeriets register över socialföretag finns för tillfället 31 företag som anställt 150 personer med sysselsättningsstöd och 110 personer med sammansatt stöd. Det är viktigt att arbetsministeriet hjälper till med etableringen av sociala företag i samråd med tredjesektorn, kommunerna och företagen. Vidare är det angeläget att de handikappade som anställs av sociala företag ska kunna få lönesubvention tills vidare i stället för tidsbestämt.

Arbetslivs- och jämställdhetsutskottet behandlar i sitt utlåtande tredje sektorns möjligheter att sysselsätta arbetslösa. Det ser gärna att man fullt ut utnyttjar möjligheten att inbegripa frivilligt arbete i medborgarorganisationer bland åtgärderna i jobbsökar- eller aktiveringsplanerna, t.ex. i form av rehabiliterande arbetsverksamhet eller arbetspraktik. Vidare är det viktigt att regeringen utreder om villkoren för hur länge lönesubvention kan betalas ut och för att upprepat betala ut det till samma personer kan luckras upp när arbetsgivaren är en ickevinstsyftande sammanslutning som tillhandahåller allmännyttiga tjänster, typ förening eller idrottsklubb. Social- och hälsovårdsutskottet tillstyrker de åtgärder som arbetslivs- och jämställdhetsutskottet föreslår.

Måttsydda lönesubventioner

I propositionen föreslås många viktiga förbättringar i lönesubventionerna, t.ex. att de ska förenklas, nivån på grundstödet ska kopplas till nivån på grunddagpenningen, stödet ska kunna betalas permanent till handikappade och att lönesubventionens tilläggsdel också ska kunna beviljas företag för tidsbestämda anställningar. Dessutom är det en klar förbättring att utbildning som

förbättrar arbetsmarknadsberedskapen och som är ett villkor för lönesubvention blir en grund för tilläggsdelen och ett steg i rätt riktning för att göra lönesubventionen effektivare. För den handikappade betyder subventionen att den nedsatta arbetsförmågan ställs i relation till den tillgängliga arbetsuppgiften.

Bestämmelserna medger en måttsydd lönesubvention som kompenserar den nedsatta arbetsförmågan. Både subventionens längd och nivå kan måttsys. Längden kan variera mellan 0 och 10 månader eller 0 och 24 månader eller bestå av perioder på 0—24 månader efter en 24-månaders period. Grunddelen kan variera mellan 0 och 23,52 euro, tilläggsdelen mellan 0 och 60 procent och den högsta höjda lönesubventionens tilläggsdel mellan 60 och 90 procent. Trots att bestämmelserna i sig medger en viss flexibilitet beviljar arbetskraftsmyndigheterna i praktiken lika stora och lika långvariga subventioner utan hänsyn till den individuella nedsatta arbetsförmågan. Utskottet understryker att subventionen i större utsträckning bör beviljas med hänsyn till möjligheten att måttsy den och beakta den nedsatta arbetsförmågan i individuella fall.

Hur invaliditeten ska bestämmas

Bland de långtidsarbetslösa finns det personer vars arbetsmarknadskompetens det inte har gått att upprätthålla under långvarig arbetslöshet. Oberoende av arbetsförvaltningens åtgärder för långtidsarbetslösa har det inte gått att sysselsätta dem trots att arbetslösheten klart har gått ner. Enligt utredningar urholkar arbetslöshet mycket snabbt en människas arbetsförmåga. En del av de långtidsarbetslösa har enligt villkoren i arbetspensionslagstiftningen fått rätt till invalidpension, andra utifrån effektivare utredningar av arbetsförmågan sedan 2001 (projektet ELMA). Som en engångslösning har man dessutom säkerställt en permanent inkomst motsvarande arbetslöshetspension genom att berättiga speciellt långvarigt arbetslösa som är födda 1941—1947 till pensionsstöd.

Men bland de arbetslösa finns det fortfarande gott om sådana som enligt det medicinskt betona- de invaliditetsbegreppet i arbetspensionslag-

stiftningen inte är arbetsförmögna, men som de facto inte heller är arbetsföra. Det finns gott om dem också i de yngre åldersklasserna. Villkoret för invalidpension är dock alltid att arbetsförmågan har orsakats av sjukdom, handikapp eller lyte.

Utskottet anser att invaliditetsdefinitionen i pensionslagstiftningen bör utvidgas till att också omfatta socialpsykologiska faktorer som inverkar på den faktiska arbetsförmågan. Om sådana personer får sin utkomst ordnad på annat sätt än genom utkomstskyddet för arbetslösa befrias de från att gå som arbetssökande och samtidigt minskar det också det onödiga utnyttjandet av arbetsförvaltningens resurser.

Hur arbetsvillkoret uppfylls

Enligt gällande lag intjänar den som arbetar med sammansatt stöd arbete som inräknas i arbetsvillkoret motsvarande hälften av antalet arbetade veckor. I fortsättningen kommer motsvarande bestämmelse att gälla arbete för vilket arbetsgivaren har fått den högsta höjda lönesubventionen. Arbete som stöds med lönesubvention inräknas i sin helhet i arbetsvillkoret precis som nu. För en stödsysselsatt är det i sig orättvist att någon annan anställd hos samma arbetsgivare som utför samma arbete och får samma lön har olika villkor för att intjäna rätt till inkomstrelaterat utkomstskydd för arbetslösa eller grunddagpenning. Utskottet uppmärksammar ändå att den högsta förhöjda lönesubventionen fortfarande finansieras med den berörda personens eget socialskydd och sysselsättningsanslag precis som det sammansatta stödet i dag. Sysselsättningsstöden kan finansieras med arbetsmarknadsstöd bara om en person under arbetslösheten hade haft rätt till arbetsmarknadsstöd. Därmed skulle en ändring i arbetsvillkoret innebära att stödsysselsättningen förkortas.

Utskottet uppmärksammar vidare att den högsta förhöjda lönesubventionen inte kräver att arbetstiden ska vara minst 85 procent av den ordinarie arbetstiden i branschen, vilket lönesubventionens grunddel och tilläggsdel kräver. Om arbetsvillkoret luckras upp kan det därmed också betyda att kommunerna utnyttjar arbete med sys-

selsättningsstöd och förkortad arbetstid för att åter hänvisa den arbetslösa till statligt finansierat stöd utan minsta avsikt att främja permanent sysselsättning. En uppluckring av arbetsvillkoret ökar dessutom den ekonomiska bördan för arbetsgivare, löntagare och arbetslöshetskassor.

Utskottet anser att det är motiverat att luckra upp arbetsvillkoret men att det bör utredas hur långvariga stöd i framtiden ska finansieras. Det är nödvändigt att regeringen i samråd med arbetsmarknadens parter utreder om bestämmelserna om arbetsvillkoret i lagen om utkomstskydd för arbetslösa kan ändras. Utskottet föreslår ett uttalande om saken (*Utskottets förslag till uttalande 2*).

Detaljmotivering

1. Lag om ändring av lagen om offentlig arbetskraftsservice

5 kap. 1 §. *Jobbsökarplan*. Enligt paragrafens 2 mom. ska en reviderad, specificerad jobbsökarplan som utarbetats tillsammans med den arbetsökande när arbetsmarknadsstödet upphört justeras. Grundlagsutskottet anser att lagen lämpligen bör kompletteras med skyldighet för arbetskraftsmyndigheterna att se till att det under karenperioden faktiskt finns tillgång till arbete, utbildning eller arbetskraftspolitiska åtgärder.

Enligt 5 kap. 2 § 2 mom. i den gällande lagen ska en specificerad jobbsökarplan alltid innehålla arbets- eller utbildningsplatser som den arbetslöse kan söka eller åtgärder för att utreda arbetsförmågan eller hälsotillståndet. I föreslagna 3 kap. 4 § 4 mom. föreskrivs att arbetskraftsbyrån effektiviserat ska ordna service om arbetslösheten förlängts eller hotar förlängas.

För att en arbetslös som gått miste om sin rätt till arbetsmarknadsstöd ska bli lika behandlad med andra arbetssökande i fråga om tillgång till arbetskraftsbyråns tjänster och faktiska möjligheter att få arbete föreslås paragrafens 2 mom. bli kompletterad med skyldighet för arbetskraftsbyrån att agera effektivare för att sysselsätta en arbetslös som gått miste om sin rätt till arbetsmarknadsstöd.

7 kap. 4 §. *Anslag som anvisas statliga ämbetsverk eller inrättningar*. I hänvisningarna i paragrafens 1 mom. föreslås en teknisk korrigering och följdändringar på grund av de föreslagna ändringarna i 11 §.

7 kap. 11 §. *Sysselsättningsstödet varaktighet*. Med hänvisning till grundlagsutskottets utlåtande föreslås lagen bli kompletterad med bestämmelser om en längre maximitid för sysselsättningsstöd än tio månader och beviljande av sysselsättningsstöd på nytt för sysselsättning av samma person och det i lagförslaget föreslagna bemyndigandet att föreskriva om dem genom förordning av statsrådet bli slopad.

I paragrafens 4 mom. föreslås en bestämmelse om maximitiden för lönesubvention för att anställa en arbetsplanerare. Med arbetsplanerare avses en person som ett statligt ämbetsverk eller en statlig inrättning, en kommun, en förening eller stiftelse har anställt med hjälp av lönesubvention för att planera och ordna lämpliga arbets- och utbildningsplatser för andra arbetslösa och vidta andra sysselsättningsfrämjande åtgärder. I sak svarar bestämmelsen mot 2 § 4 punkten och 25 § 1 mom. i statsrådets förordning om offentlig arbetskraftsservice (1344/2002).

I paragrafens 5 mom. föreskrivs om maximitiden för deltidstillägg och om nytt deltidstillägg för dem som fått det under maximitiden. I sak svarar bestämmelsen mot gällande 18 § i statsrådets förordning om förmåner som hör till offentlig arbetskraftsservice (1346/2002). Maximitiden 12 månader för deltidstillägg ska fortfarande svara mot den längsta alterneringsledigheten (359 dygn).

I 6 och 7 mom. föreslås bestämmelser om lönesubvention som beviljas på nytt. När maximitiden har löpt ut ska en person utifrån 6 mom. kunna anställas på nytt med lönesubvention tidigast när han eller hon under sex månader har varit arbetslös arbetssökande på arbetskraftsbyrån i minst fem månader. På denna punkt svarar den föreslagna bestämmelsen i sak mot 25 § 2 mom. om statsrådets förordning om offentlig arbetskraftsservice.

För att anställa en handikappad vars individuella arbetsförmåga är nedsatt till den grad att det krävs måttsydd stöd ska kunna beviljas långvarigare, rent av permanent lönesubvention. Kravet på fem månaders arbetslöshet ska inte tillämpas på anställning av handikappade. Lönesubvention ska fortsatt kunna beviljas omedelbart om personens arbetsförmåga vid den tidpunkt då beslut om förlängning fattas fortfarande bedöms vara nedsatt för den aktuella arbetsuppgiften på grund av skada, lyte eller sjukdom som konstaterats på tillbörligt sätt. Vidare förutsätts en förlängning av lönesubventionen vara på sin plats särskilt med hänsyn till den handikappades möjligheter att få arbete i övrigt.

Enligt lagförslaget ska den högsta förhöjda lönesubventionen ersätta det nuvarande sammansatta stödet. Som 7 mom. föreslås en bestämmelse att den högsta höjda lönesubventionen ska beviljas på nytt när den tidigare har betalats under den maximitid som avses i 2 mom. eller när den betalats under maximitiden till ett socialt företag enligt 3 mom. 3 punkten. En bestämmelse som i sak motsvarar sättet att räkna ut maximitiderna för den högsta förhöjda lönesubventionen ingår i 9 kap. 7 § 3 mom. i lagen om utkomstskydd för arbetslösa som ska upphävas.

Ikraftträdandebestämmelsen. I 4 mom. finns en tillämpningsbestämmelse om hänvisningar till sammansatt stöd och sysselsättningsstöd till arbetsgivaren i annan lagstiftning. I lagstiftningen (t.ex. 1 § i lagen om sociala företag) hänvisas dock dessutom till en person som kan sysselsättas med sammansatt stöd och som det föreskrivs om i 9 kap. 6 § 1 mom. 1 och 2 punkten i lagen om utkomstskydd för arbetslösa. Dessa lagrum föreslås bli upphävda. I framtiden kommer motsvarande bestämmelse att ingå i 1 kap. 7 § 1 mom. 12 punkten i lagen om offentlig arbetskraftsservice. Tillämpningsbestämmelsen föreslås bli kompletterad med detta.

2. Lag om ändring av lagen om utkomstskydd för arbetslösa

8 kap. 4 a §. Indragning av rätten till arbetsmarknadsstöd. I paragrafens 1 mom. 3 punkt föreslås i linje med grundlagsutskottets utlåtande en precisering om avstängning från arbete eller utbildning.

14 kap. 3 §. Paragrafrubriken föreslås bli ändrad i överensstämmelse med motiveringstexten.

14 kap. 3 d §. Paragrafrubriken bör ändras eftersom den i lagförslaget lyder lika som kapitelrubriken. I 2 mom. ska en dubbling som av misstag blivit kvar i texten strykas.

3. Lagen om ändring av lagen om utkomststöd

5 c §. Fastställande av statsandelen. I paragrafen föreskrivs om statsandel till kommunerna för finansiering av det grundläggande utkomststödet. Enligt 1 mom. uppges kostnaderna till det belopp de uppgår till minskade med de poster som hänför sig till det grundläggande utkomststödet och som flutit in vid återkrav av utkomststödet under finansåret. Paragrafen anger inte hur de poster som flutit in vid återkrav ska inrikas på det grundläggande utkomststödet och kompletterande utkomststödet enligt statsandelsutredningen. Social- och hälsovårdsministeriet bör ge anvisningar i saken till kommunerna för att problem med tilldelningen ska undvikas.

Kommunerna ersätts fullt ut av statens medel under tre års tid för utkomststödet till vissa invandrare. Om ersättningen föreskrivs närmare i statsrådets beslut om ersättning för kostnader för flyktingar och vissa andra invandrare samt för arrangemang vid mottagande av asylsökande (512/1999, 4 och 9 §). I framtiden kommer staten att ersätta kommunerna för hälften av kostnaderna för det grundläggande utkomststödet och då bör det ses till att kommunerna inte får ersättningar två gånger för nämnda klientgrupper.

I paragrafen föreslås ett nytt 3 mom. i vilket konstateras att man i statsandelsutredningen inte till kostnaderna för det grundläggande utkomst-

stödet ska hänföra sådant utkomststöd som staten med stöd av lagen om främjande av invand-
rars integration samt mottagande av asylsökande
(493/1999) ska ersätta fullt ut.

4. Lag om ändring av lagen om statsandelar till kommunerna

I riksdagen behandlas en proposition med för-
slag till ändring av skattelagstiftningen till följd
av att övergångsskedet för skogsbeskattningen
upphör (RP 212/2005 rd). Regeringen föreslår
att kommunerna ska kompenseras för det skatte-
inkomstbortfall som de orsakas av att över-
gångsperioden för reformen av skogsbeskatt-
ningen upphör genom att utjämningsgränsen ska
höjas med 0,36 procentenheter varvid den stiger
till 91,86 procent. Med stöd av propositionen
och en utredning från finansministeriet föreslår
utskottet att 7 § 1 mom. i lagförslaget ändras.

5. Lag om ändring av 18 § i lagen av plane- ring av och statsandel för social- och hälso- vården

Lagens 18 § 1 mom. har ändrats i samband med
regeringens proposition RP 88/2005 rd som är
under behandling i riksdagen samtidigt. Lagens
ingress bör ändras eftersom ändringen måste gö-
ras i den lag som antas i samband med nämnda
proposition.

Förslag till beslut

Med stöd av det ovan anförda föreslår social-
och hälsovårdsutskottet

*att lagförslagen i propositionen god-
känns med ändringar (Utskottets änd-
ringsförslag) och*

*att två uttalanden godkänns (Utskottets
förslag till uttalanden).*

Utskottets ändringsförslag

1.

Lag

om ändring av lagen om offentlig arbetskraftsservice

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i lagen av den 30 december 2002 om offentlig arbetskraftsservice (1295/2002) 1 kap. 7 § 1
mom. 9—12 punkten, 3 kap. 2 § 1 mom., 5 kap. 1 § 2 mom. och 6 § 3 mom., 7 kap. 1—3 §, 4 § 1
mom., 6 § 3 mom., 7 § 4 mom. och 9—12 §,

av dem 5 kap. 6 § 3 mom. sådant det lyder delvis ändrat i lag 1050/2004, 7 kap. 3 och 11 § sådana
de lyder delvis ändrade i lag 1352/2003 och 4 § 1 mom. sådant det lyder i lag 944/2003, samt
fogas till 3 kap. 3 § ett nytt 4 mom. och till 7 kap. nya 9 a och 12 a § som följer:

1 kap.

Allmänna bestämmelser

7 §
(Som i RP)

3 kap.

Grunder för arbetskraftsbyråns service

2 och 3 §
(Som i RP)

5 kap.

Jobbsökarplan

1 §

Utarbetande av jobbsökarplan

— — — — —
Tillsammans med en svårssysselsatt person skall en reviderad, specificerad jobbsökarplan utarbetas. Den reviderade, specificerade jobbsökarplanen skall omedelbart ses över i syfte att erbjuda effektiviserad service enligt 3 kap. 3 § 4 mom., om den arbetssökandes rätt till arbetsmarknadsstöd vid arbetslöshet har dragits in med stöd av 8 kap. 4 a § i lagen om utkomstskydd för arbetslösa.

6 §

(Som i RP)

7 kap.

Främjande av sysselsättning med hjälp av sysselsättningsanslag

1—3 §

(Som i RP)

4 §

Anslag som anvisas statliga ämbetsverk eller inrättningar

Med iakttagande av vad som i 1 §, 2 § 2 och 3 mom., 3 § 1—3 mom. samt 11 § 1, 2, 4 och 6 mom. bestäms om lönesubvention kan statliga ämbetsverk eller inrättningar anvisas anslag för lönekostnader som föranleds av att arbetslösa arbetssökande anställs. Av anslagen kan betalas lönekostnaderna i sin helhet för arbetstagaren för de dagar som arbetsgivaren är skyldig att betala lön för, dock högst för fem dagar i veckan. Av anslagen kan dessutom betalas övriga kostnader som föranleds av att arbete ordnas, enligt vad statsrådet beslutar i samband med den regionala fördelningen av sysselsättningsanslagen.

— — — — —

6, 7, 9, 9 a och 10 §
(Som i RP)

11 §

Sysselsättningsstödet varaktighet

(1—3 mom. som i RP)

Med avvikelse från 1 mom. kan lönesubvention beviljas för högst 24 månader om ett statligt ämbetsverk eller en statlig inrättning, en kommun, förening eller stiftelse med hjälp av subventionen anställer en person för att planera och ordna arbets- och utbildningsplatser för arbetslösa eller vidtar andra sysselsättningsfrämjande åtgärder. (Ny)

Samma person kan beviljas deltidstillägg för högst 12 månader i sänder. Den som fått deltidstillägg för maximitiden kan beviljas nytt deltidstillägg när han eller hon har varit heltidsanställd hos samma arbetsgivare i minst 12 månader. (Nytt)

Efter att en person har varit anställd med stöd av lönesubvention hos en eller flera arbetsgivare under maximitiden kan han eller hon inte anvisas ett nytt arbete som stöds med lönesubvention förrän han eller hon under de senaste sex månaderna har varit arbetslös arbetssökande vid en Arbetskraftsbyrå i minst fem månader. En handikappad person kan dock utan hinder av denna begränsning anvisas ett nytt arbete som stöds med lönesubvention om det är ändamålsenligt med hänsyn till den handikappades ned-satta arbetsförmåga och övriga möjligheter till sysselsättning. (Nytt)

Uträkningen av de maximitider för högsta förhöjda lönesubvention som avses i 2 mom. och 3 mom. 3 punkten börjar från början när den som anställts med hjälp av en subvention

1) efter att ha uppfyllt arbetsvillkoret för arbetslöshetsdagpenning och när maximitiden för arbetslöshetsdagpenning har löpt ut på nytt blivit berättigad till arbetsmarknadsstöd eller

2) har erhållit arbetsmarknadsstöd på grundval av arbetslöshet under minst 500 dagar efter att han eller hon har haft en anställning för vars lönekostnader har betalats högsta förhöjda lönesubvention eller sammansatt stöd enligt de be-

stämmelser som gällde när denna lag träder i kraft. (Nytt)

12 och 12 a §
(Som i RP)

Ikraftträdandebestämmelsen

(1—3 mom. som i RP)

Om det i någon annan lag eller i bestämmelser som utfärdats med stöd av den hänvisas till sysselsättningsstöd eller sammansatt stöd som beviljas arbetsgivare enligt de bestämmelser

som gäller vid ikraftträdandet, skall hänvisningen anses avse motsvarande stöd enligt denna lag, om inte något annat följer av denna lag. *Om det i någon annan lag eller i bestämmelser som utfärdats med stöd av den hänvisas till en person som avses i 7 kap. 6 § 1 mom. 1 och 2 punkten skall i lagen om utkomstskydd för arbetslösa som gäller när denna lag träder i kraft hänvisningen anses motsvara en svårssysselsatt person även enligt denna lag.*

(5 mom. som i RP)

2.

Lag

om ändring av lagen om utkomstskydd för arbetslösa

I enlighet med riksdagens beslut

upphävs i lagen av den 30 december 2002 om utkomstskydd för arbetslösa (1290/2002) 7 kap. 6 och 11 §, 9 kap. 2 § och 7 § 3 mom., 11 kap. 7 och 11 § samt 12 kap. 2 §,

av dem 9 kap. 7 § 3 mom. sådant det lyder i lag 1353/2003,

ändras 1 kap. 5 § 1 mom. 9 och 11 punkten, 5 kap. 4 § 4 mom., 7 kap. 1 § 4 mom. och 5 § 2 mom., 11 kap. 1 § 1 mom., 2 § 5 mom. 4 punkten, 4 § 1 mom. och 15 a § samt 14 kap. 3 §,

av dem 1 kap. 5 § 1 mom. 11 punkten sådan den lyder i lag 970/2003, 11 kap. 4 § 1 mom. sådant det lyder i lag 459/2005 och 15 a § sådan den lyder i lag 354/2004 samt 14 kap. 3 § sådan den lyder delvis ändrad i lag 945/2003 och i nämnda lag 459/2005 samt

fogas till 8 kap. en ny 4 a §, till 13 kap. 6 § ett nytt 2 mom. och till 14 kap. nya 3 a—3 d § som följer:

1 kap.

Allmänna bestämmelser

5 §
(Som i RP)

5 kap.

Förutsättningar för erhållande av arbetslöshetsdagpenning

4 §
(Som i RP)

7 kap.

Allmänna bestämmelser om arbetsmarknadsstöd

1 och 5 §
(Som i RP)

8 kap.

Särskilda arbetskraftspolitiska begränsningar för arbetsmarknadsstöd

4 a §

Indragning av rätten till arbetsmarknadsstöd

Rätten att få arbetsmarknadsstöd vid arbetslöshet dras in för den som på grundval av arbetslöshet har fått arbetsmarknadsstöd för minst 500 dagar eller vars rätt till arbetslöshetsdagpenning har upphört på grund av att den maximitid som avses i 6 kap. 7 eller 9 § löpt ut och som efter att ha upphört att vara berättigad till arbetslöshetsdagpenning, på grundval av arbetslöshet har fått arbetsmarknadsstöd för minst 180 dagar, om han eller hon

1) vägrar ta emot eller lämnar ett arbete utan giltig orsak eller *av eget förvållande* blir uppsagd från sitt arbete eller avstängd från arbetskraftspolitisk vuxenutbildning,

(2 och 3 punkten som i RP)

(2 och 3 mom. som i RP)

11 kap.

Bestämmelser om verkställighet

1, 2, 4 och 15 a §

(Som i RP)

13 kap.

Bestämmelser om erhållande och utlämnande av uppgifter

6 §

(Som i RP)

14 kap.

Särskilda bestämmelser

3 §

(Utesl.) Finansieringen av den inkomstrelaterade dagpenningen och av grunddagpenningen

(Som i RP)

3 a-c §

(Som i RP)

3 d §

Övriga bestämmelser om finansieringen

(1 mom. som i RP)

Genom förordning av statsrådet bestäms närmare om fastställandet och betalningen av förskott och slutlig finansiering till Folkpensionsanstalten och arbetslöshetskassorna, om uppbörden av kommunens finansieringsandel enligt 3 a § till Folkpensionsanstalten (*utesl.*) samt om betalningen av det likviditetsbelopp som avses i 3 b § 2 mom.

(3 mom. som i RP)

Ikraftträdandebestämmelsen

(Som i RP)

3.**Lag****om ändring av lagen om utkomststöd**

I enlighet med riksdagens beslut

upphävs i lagen av den 30 december 1997 om utkomststöd (1412/1997) 9 § 4 mom., ändras 6 och 7 §, 11 § 2 mom. 2 punkten, 12 § 2 mom. 3 punkten och 15 § 2 mom., av dem 11 § 2 mom. 2 punkten sådan den lyder i lag 49/2005, samt fogas till lagen nya 5 a—5 d, 7 a—7 c och 9 a § samt till 24 § ett nytt 2 mom. som följer:

5 a och b §
(Som i RP)

7 c §

Kompletterande utkomststöd

5 c §

Fastställande av statsandelen

(1 och 2 mom. som i RP)

I statsandelsutredningen skall till kostnaderna för det grundläggande utkomststödet inte hänföras sådant utkomststöd som staten med stöd av lagen om främjande av invandrades integration samt mottagande av asylsökande (493/1999) skall ersätta fullt ut. (Nytt)

5 d—7 b §
(Som i RP)

Då *kompletterande* utkomststöd beviljas beaktas i behövlig utsträckning särskilda utgifter, som omfattar

1) *utgifter för barndagvård*

2) *andra utgifter på grund av boende än de som avses i 7 a och 7 b §*

3) *utgifter som på grund av en persons eller familjs särskilda behov eller förhållanden ansetts nödvändiga för tryggnad av försörjningen eller främjande av förmågan att klara sig på egen hand.*

(2 och 3 mom. som i RP)

9 a, 11, 12, 15 och 24 §
(Som i RP)

Ikraftträdandebestämmelsen
(Som i RP)

4.

Lag

om ändring av lagen om statsandelar till kommunerna

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i lagen av den 20 december 1996 om statsandelar till kommunerna (1147/1996) 7 § 1 och 2 mom.,

av dem 7 § 2 mom. sådant det lyder i lag 1360/2001, samt

fogas till lagen en ny 12 b § som följer:

7 §

Utvärdering av statsandelarna på basis av skatteinkomsterna

Kommunen beviljas en på skatteinkomsterna baserad ökning av statsandelen (*utvärderings-tillägg*), om dess kalkylerade skatteinkomst per invånare är mindre än 91,86 procent av det belopp som fås genom att alla kommuners sam-

manräknade kalkylerade skatteinkomster delas med kommunernas sammanräknade invånarantal (*utjämningsgräns*). Kommunens statsandelar ökas med ett utjämningsstillägg som motsvarar beloppet av skillnaden mellan utjämningsgränsen och kommunens kalkylerade skatteinkomst.

(2 mom. som i RP)

12 b §
(Som i RP)

Ikraftträdandebestämmelsen
(Som i RP)

5.

Lag

om ändring av 18 § i lagen om planering av och statsandel för social- och hälsovården

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i lagen av den 3 augusti 1992 om planering av och statsandel för social- och hälsovården (733/1992) rubriken för 18 § och 18 § 1 mom., av dem 18 § 1 mom. sådant det lyder i lag /2005, som följer:

18 §
(Som i RP)

Ikraftträdandebestämmelsen
(Som i RP)

Utskottets förslag till uttalanden

1. Riksdagen förutsätter att regeringen följer hur lagstiftningen påverkar samsättningen, risken för marginalisering samt den ekonomiska ställningen för de personer som omfattas av lagen, kommunernas och arbetskraftsförvaltningens åtgärder samt myndighetssamarbetet. Dessutom skall regeringen granska hur de resurser som avsatts för lagens genomförande förslår samt kostnadsutvecklingen i kommunerna.

2. Riksdagen förutsätter att regeringen i samarbete med arbetsmarknadsorganisationerna utreder möjligheterna att ändra bestämmelserna om hur arbetsvillkoret enligt lagen om utkomstskydd för arbetslösa uppfylls så att arbete för vilket till arbetsgivaren betalas högsta förhöjda lönesubvention fullt ut tillgodoräknas arbetstagaren i arbetsvillkoret.

Helsingfors den 8 december 2005

I den avgörande behandlingen deltog

ordf. Valto Koski /sd
vordf. Eero Akaan-Penttilä /saml (delvis)
medl. Sirpa Asko-Seljavaara /saml
Anneli Kiljunen /sd
Marjaana Koskinen /sd
Pehr Löf /sv (delvis)
Riikka Moilanen-Savolainen /cent
Aila Paloniemi /cent
Leena Rauhala /kd

Juha Rehula /cent
Paula Risikko /saml
Arto Seppälä /sd
Osmo Soininvaara /gröna
Tapani Tölli /cent
Raija Vahasalo /saml
Erkki Virtanen /vänst
Tuula Väättäin /sd.

Sekreterare var

utskottsråd Eila Mäkipää.

RESERVATION 1

Motivering

I principiellt hänseende har lagförslaget en helt korrekt inriktning. Avsikten är att få in dem som varit länge arbetslösa på arbetsmarknaden. Dessa personer är en betydande arbetskraftsreserv och från arbetskraftspolitisk synpunkt är det helt nödvändigt att ta i bruk denna reserv genom att få in dem i åtgärder som främjar deras kapacitet på arbetsmarknaden och hjälper dem att få de jobb som kommer att bli lediga då de stora åldersklasserna går i pension. I bästa fall kunde lagförslaget också förbättra den arbetslöses livssituation och främja hans eller hennes välbefinnande. Beklagligtvis kommer propositionen och den utformning den nu fått i utskottets betänkande inte att främja dessa mål utan leder i värsta fall rentav till motsatt resultat för de arbetslösa. Lagförslaget kan leda till att många tvingas övergå från arbetsmarknadsstöd till utkomststöd. Bland dessa personer finns sannolikt även sådana som med hjälp av en tillräckligt intensiv och individuell handledning skulle ha förutsättningar att hålla sig kvar på arbetsmarknaden. Ett med stöd inrättat arbetsförhållande exempelvis på viss tid kunde vara ett mycket bättre alternativ än att förlora statusen som arbetslös i en situation där inte heller pension kan komma i fråga.

En tanke bakom proposition har också varit att inspirera kommunerna till att delta i aktiveringen av svårsysselsatta personer eftersom finansieringsansvaret efter 500 dagar kommer att fördelas jämt mellan sta-ten och kommunen ifall en arbetslös inte omfattas av sysselsättningsfrämjande åtgärder. Avsikten är att kommunerna och staten också ska dela på finansieringen av det grundläggande utkomststödet. Varje enskild kommun lovas full ersättning för kostnaderna men under expertutfrågningen framfördes det mycket varierande åsikter om möjligheterna att uppnå detta. Det finns inga garantier för att kommunerna inte än en gång skulle bli de som får stå för fiolerna. En sådan lösning har kommunerna absolut inte råd med.

I utskottet föreslog vi att 5 kap. 4 § 4 mom. i lagen om utkomstskydd för arbetslösa upphävs. Arbetslivs- och jämställdhetsutskottet påpekar i sitt utlåtande i social- och hälsovårdsutskottet (AjUU 16/2005 rd) att enligt dess uppfattning "bör lagstiftning inte utan mycket tungt vägande skäl ha konsekvensen att personer anställda av en och samma arbetsgivare, med likadant arbete och samma lön får helt olika villkor för utkomstskyddet vid arbetslöshet beroende på vilken deras arbetsgivare har fått större statlig subvention för anställningen. Enligt utskottet är det viktigt att personer i samma situation behandlas lika när det gäller lönen." utskottet föreslog därför enhälligt att 5 kap. 4 § 4 mom. upphävs. Arbetslivs- och jämställdhetsutskottet konstaterade vidare att om momentet stryks blir det fler som får inkomstrelaterad arbetslöshetsersättning och då ökar trycket på att höja arbetstagarnas premie och arbetsgivarnas avgifter för arbetslöshetsförsäkringen. När arbetslöshetssiffrorna pekar neråt behöver beloppen trots allt inte höjas särskilt mycket. Dessvärre omfattade majoriteten av social- och hälsovårdsutskottet varken arbetslivs- och jämställdhetsutskottets eller vår syn på saken.

Vi förelag också att 8 kap. 4 a § i lagen om utkomstskydd för arbetslösa kompletteras med ett nytt 2 mom. som föreskriver att utbetalning av arbetsmarknadsstöd kan avbrytas med stöd av 1 mom. 2 och 3 punkten endast om de åtgärder som avbryts kan anses skäliga med hänsyn till den berörda personens livssituation. Vidare förelag det att den i 2 mom. nämnda städfria perioden kortas från fem till tre månader. Utskotts- majoriteten gick på en annan linje. Grundlagsutskottet har i sitt utlåtande fäst avseende vid att rätten att få arbetsmarknadsstöd dras enligt 8 kap. 4 a § i lagförslag 2 in för den som länge fått arbetsmarknadsstöd om han eller hon vägrar ta emot, lämnar eller blir uppsagd från ett arbete eller sådan arbetskraftspolitisk åtgärd som ger rätt till arbetsmarknadsstöd och ersättning för uppe-

hålle. Enligt grundlagsutskottet är förslaget inte problematiskt i grundlagshänseende. Men den ersättningsfria perioden på fem månader är jämförelsevis lång. Därför finner utskottet det adekvat att lagen kompletteras med en bestämmelse om att Arbetskraftsmyndigheterna är skyldiga att se till att det under karenstiden faktiskt finns tillgång på arbete, utbildning eller Arbetskraftspolitiska åtgärder. Arbetslivs- och jämställdhetsutskottet har för sin del konstaterat att "utestängning från rätten till arbetsmarknadsstöd är en mycket allvarlig åtgärd för en arbetslös, understryker utskottet. För många arbetslösa kan det betyda permanent beroende av utkomststöd. Därför understryker utskottet att beslutet i frågan bör fattas med hänsyn till att åtgärden enligt den arbetslösa jobbsökarplan är avpassad efter honom eller henne och tänkt att förbättra hans eller hennes arbetsmarknadskompetens. Dessutom har utgångspunkten varit att personen har faktiska möjligheter att ta emot åtgärden. Man bör också vara extra noga med att åtgärden går att nå på ett rimligt avstånd och att den arbetslösa har getts tillfälle att ordna med barnomsorg och annat liknande innan åtgärden inleds. Marginaliseringen kan gå ännu snabbare och resultera i fullständig uppgivenhet om den arbetslösa upplever att hans eller hennes rätt till arbetsmarknadsstöd dras in på orättvisa grunder." Tyvärr resulterade arbetslivs- och jämställdhetsut-

skottets respektive grundlagsutskottets klara uppfattningar inte till att majoriteten i utskottet gick in för vårt förslag.

Vi föreslog vidare att 9 a § i lagen om utkomstskydd för arbetslösa ändras så att utkomststödet belopp inte ska granskas mot folkpensionsindex utan mot lönekoeficienten enligt 7 b § i lagen om pension för arbetstagare. Folkpensionsindex är det "svagaste" av de index som används vid justeringen av socialskyddet och det näst svagaste är pensionsindex för arbetspensioner, alltså det så kallade brutna indexet. Dessa båda index leder med tiden till att de som får pensioner och andra förmåner försätts i en sämre ställning när det gäller förtjänstutvecklingen. Vi har därför upprepade gånger i olika sammanhang föreslagit att de ska bytas ut mot ett mera rättvist index och i konsekvensens namn upprepar vi nu vårt förslag.

Förslaget

Med stöd av det ovan anförda föreslår vi

att lagförslag 1, 4 och 5 godkänns i enlighet med utskottets betänkande och

att lagförslag 2 och 3 godkänns med följande ändringar:

Reservationens ändringsförslag

2.

Lag

om ändring av lagen om utkomstskydd för arbetslösa

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i lagen av den 30 december 2002 om utkomstskydd för arbetslösa (1290/2002), 5 kap. 4 § 4 mom. 7 kap. 6 och 11 §, 9 kap. 2 § och 7 § 3 mom., 11 kap. 7 och 11 § samt 12 kap. 2 §, av dem 9 kap. 7 § 3 mom. sådant det lyder i lag 1353/2003,
ändras 1 kap. 5 § 1 mom. 9 och 11 punkten, (utesl.) 7 kap. 1 § 4 mom. och 5 § 2 mom., 11 kap. 1 § 1 mom., 2 § 5 mom. 4 punkten, 4 § 1 mom. och 15 a § samt 14 kap. 3 §,

av dem 1 kap. 5 § 1 mom. 11 punkten sådan den lyder i lag 970/2003, 11 kap. 4 § 1 mom. sådant det lyder i lag 459/2005 och 15 a § sådan den lyder i lag 354/2004 samt 14 kap. 3 § sådan den lyder delvis ändrad i lag 945/2003 och i nämnda lag 459/2005 samt

fogas till 8 kap. en ny 4 a §, till 13 kap. 6 § ett nytt 2 mom. och till 14 kap. nya 3 a—3 d § som följer:

1 kap.

Allmänna bestämmelser

5 §
(Som i ShUB)

5 kap.

Förutsättningar för erhållande av arbetslöshetsdagpenning

4 §
(Upphävs)

7 kap.

Allmänna bestämmelser om arbetsmarknadsstöd

1 och 5 §
(Som i ShUB)

8 kap.

Särskilda arbetskraftspolitiska begränsningar för arbetsmarknadsstöd

4 a §

Indragning av rätten till arbetsmarknadsstöd

(1 mom. som i ShUB)

Betalning av arbetsmarknadsstöd kan dock på grundval av 1 mom. 2 och 3 punkten upphöra endast om de åtgärder som erbjudits kan anses skäliga med hänsyn till den berörda personens livssituation. (Nytt)

En person vars rätt till arbetsmarknadsstöd vid arbetslöshet har dragits in i enlighet med 1 mom. har rätt att på nytt få arbetsmarknadsstöd vid arbetslöshet efter att han eller hon har haft ett arbete som beaktas vid beräkningen av huruvida arbetsvillkoret uppfyllts, har deltagit i utbildning som avses i 1 mom. 1 punkten eller i en arbetskraftspolitisk åtgärd som avses i 1 mom. 2 punkten i minst *tre* månader.

(4 mom. som 3 mom. i ShUB)

11 kap.

Bestämmelser om verkställighet

1, 2, 4 ja 15 a §
(Som i ShUB)

13 kap.

Bestämmelser om erhållande och utlämnande av uppgifter

6 §
(Som i ShUB)

14 kap.

Särskilda bestämmelser

3, 3 a—d §
(Som i ShUB)

Ikraftträdandebestämmelsen
(Som i ShUB)

3.

Lag**om ändring av lagen om utkomststöd**

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i lagen av den 30 december 1997 om utkomststöd (1412/1997) 9 § 4 mom.,
ändras 6 och 7 §, 11 § 2 mom. 2 punkten, 12 § 2 mom. 3 punkten och 15 § 2 mom., av dem 11 § 2
mom. 2 punkten sådan den lyder i lag 49/2005, samt
fogas till lagen nya 5 a—5 d, 7 a—7 c och 9 a § samt till 24 § ett nytt 2 mom. som följer:

5 a—d, 6, 7, ja 7 a—c §
(Som i ShUB)

7 b § i lagen om pension för arbetstagare
(634/2003)
(2 mom. *utesl.*)

9 a §

Justering av grunddelen

11, 12, 15, 24 §

Beloppen av utkomststödet grunddel juste-
ras enligt *bestämmelserna om lönekoeficienten i*

(Som i ShUB)

Ikraftträdandebestämmelsen
(Som i ShUB)

Helsingfors den 8 december 2005

I den avgörande behandlingen deltog

Erkki Virtanen /vänst
Leena Rauhala /kd

Jag förenar mig om reservationen till 8 kap. 4 a § i lagförslag 2.

Osmo Soininvaara /gröna

RESERVATION 2

Motivering

Enligt lagförslag 2 i regeringens proposition svarar hemkommunen för 50 procent av kostnaderna för arbetsmarknadsstödet för den som har fått sådant stöd i mer än 500 dagar. Avsikten med bestämmelsen är att motivera kommunerna att åtgärda arbetslösheten på orten. Syftet är gott men kommunerna kan påverka arbetslösheten också med bostadspolitiska medel. Redan nu har många kommuner i Helsingforsregionen de facto helt upphört med social bostadsproduktion. Det finns en risk att lagen i detta hänseende drabbar de kommuner orättvist som bedriver en socialt hållbar bostadspolitik. Lagen försämrar då deras ställning i kommunernas interna beslutsfattande som vill erbjuda också mindre lyckligt lottade kommuninvånare tak över huvudet. Detta problem skulle inte uppstå om stadsregionerna utgjorde en enda kommun. Med vår nuvarande kommunstruktur kan lagen leda till många icke-önskvärda resultat. Vi föreslår ett uttalande om detta. (*Reservationens förslag till uttalande 1*).

En betydande del av dem som får arbetsmarknadsstöd får också behovsprövat utkomststöd eftersom arbetsmarknadsstödet för många del är mindre än utkomststödet. Detta kan inte anses rationellt och går inte heller ihop med grundla-

gen. Som en följd av detta kommer det nu förslagna lagpaketet inte att få avsedd verkan. Många experter på socialpolitik har uppmärksammat denna inbyggda konflikt. Vi föreslår ett uttalande om detta (*Reservationens förslag till uttalande 2*).

Förslaget

Med stöd av det ovan anförda föreslår vi

att två uttalanden godkänns (Reservationens förslag till uttalanden).

Reservationens förslag till uttalanden

- 1 *Riksdagen förutsätter att regeringen följer reformens verkningar på kommunernas bostadspolitik och i förekommande fall vidtar behövliga åtgärder för att belöna kommuner som satsar på en social bostadspolitik.*
- 2 *Riksdagen förutsätter att regeringen lämnar en proposition till riksdagen med förslag till höjning av arbetsmarknadsstödet så att stödet som regel leder till en högre inkomstnivå än utkomststödet.*

Helsingfors den 8 december 2005

Osmo Soininvaara /gröna
Leena Rauhala /kd
Paula Risikko /saml

Sirpa Asko-Seljavaara /saml
Erkki Virtanen /vänst

RESERVATION 3

Motivering

I propositionen föreslås en strukturell ändring av systemet med arbetsmarknadsstöd. Reformen är i vissa avseenden positiv eftersom vägran att emot arbete eller gå in i en arbetskraftspolitisk åtgärd sanktioneras effektivare samtidigt som personer som varit länge arbetslösa aktiveras genom lämpliga sysselsättande åtgärder. Också de som under en lång tid levt på arbetsmarknadsstöd och grundlöst vägrat ta emot arbete eller en arbetskraftspolitisk åtgärd förväntas arbeta längre än förr innan de på nytt blir berättigade till arbetsmarknadsstöd.

För närvarande betalar staten kostnaderna för arbetsmarknadsstödet fullt ut. I propositionen förelås att finansieringsansvaret för dem som fått arbetsmarknadsstöd i mer än 500 dagar skall delas jämt mellan kommunerna och staten. Det föreslås vidare att halva ansvaret för finansieringen av utkomststödet överförs på kommunerna. I betänkandet påstås det att kommunerna får full kompensation för de nya kostnader som reformen föranleder. Men faktum är att staten genom de nya finansieringssätten överför nya åligganden på kommunerna utan att man noggrant räknat ut hur stora kostnaderna verkligen blir. Kostnadsfördelningen innebär inte någon rättvis

gottgörelse till kommunerna för de tilläggsutgifter som reformen medför. Arbetsmarknadsreformen innebär nya utgifter om ca 180 miljoner euro 2006 för kommunerna. Den föreslagna reformen förvärrar alltså ytterligare de redan hårt trängda kommunernas möjligheter att bära sitt ansvar som tillhandahållare av service.

Planeringen och förverkligandet av nya, ännu mer specificerade sysselsättningsåtgärder kräver tilläggsresurser inom kommunernas socialväsande och arbetskraftsbyråer. Finansieringsreformen orsakar dessutom extra arbete i kommunerna när det gäller fakturering, bokföring och förnyande och upprätthållande av datasystem. Det är svårt att på förhand uppskatta dessa kostnader.

Förslaget

Med stöd av det ovan anförda föreslår vi

att lagförslag 1 godkänns i enlighet med utskottets betänkande,

*att lagförslag 2, 3 och 5 godkänns med ändringar (**Reservationens ändringsförslag**) och*

att lagförslag 4 förkastas.

2.

Lag**om ändring av lagen om utkomstskydd för arbetslösa**

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i lagen av den 30 december 2002 om utkomstskydd för arbetslösa (1290/2002) 7 kap. 6 och 11 §, 9 kap. 2 § och 7 § 3 mom., 11 kap. 7 och 11 § samt 12 kap. 2 §,
av dem 9 kap. 7 § 3 mom. sådant det lyder i lag 1353/2003,

ändras 1 kap. 5 § 1 mom. 9 och 11 punkten, 5 kap. 4 § 4 mom., 7 kap. 1 § 4 mom. och 5 § 2 mom., 11 kap. 1 § 1 mom., 2 § 5 mom. 4 punkten, 4 § 1 mom. och 15 a § samt 14 kap. 3 §,

av dem 1 kap. 5 § 1 mom. 11 punkten sådan den lyder i lag 970/2003, 11 kap. 4 § 1 mom. sådant det lyder i lag 459/2005 och 15 a § sådan den lyder i lag 354/2004 samt 14 kap. 3 § sådan den lyder delvis ändrad i lag 945/2003 och i nämnda lag 459/2005 samt

fogas till 8 kap. en ny 4 a §, till 13 kap. 6 § ett nytt 2 mom. och till 14 kap. *en ny (utesl.)* 3 d § som följer:

1 kap.	13 kap.
Allmänna bestämmelser	Bestämmelser om erhållande och utlämnande av uppgifter
5 § (Som i ShUB)	6 § (Som i ShUB)
5 kap.	14 kap.
Förutsättningar för erhållande av arbetslöshetsdagpenning	Särskilda bestämmelser
4 § (Som i ShUB)	3 § (Som i ShUB)
7 kap.	3 a—c § (<i>Utesl.</i>)
Allmänna bestämmelser om arbetsmarknadsstöd	3 d §
1 och 5 § (Som i ShUB)	<i>Särskilda bestämmelser</i>
8 kap.	Den utbildningsdagpenning och den därtill anslutna barnförhöjning som betalats ut som arbetsmarknadsstöd betalas av statens medel. (<i>Utesl.</i>).
Särskilda arbetskraftspolitiska begränsningar för arbetsmarknadsstöd	Genom förordning av statsrådet bestäms närmare om fastställandet och betalningen av förskott och slutlig finansiering till Folkpensionsanstalten och arbetslöshetskassorna (<i>utesl.</i>) (3 mom. som i ShUB)
4 a § (Som i ShUB)	
11 kap.	
Bestämmelser om verkställighet	
1, 2, 4 och 15 a § (Som i ShUB)	

Ikraftträdandebestämmelsen
(Som i ShUB)

3.

Lag

om ändring av lagen om utkomststöd

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i lagen av den 30 december 1997 om utkomststöd (1412/1997) 9 § 4 mom.,
ändras 6 och 7 §, 11 § 2 mom. 2 punkten, 12 § 2 mom. 3 punkten och 15 § 2 mom., av dem 11 § 2
mom. 2 punkten sådan den lyder i lag 49/2005, samt
fogas till lagen nya (*utesl.*) 7 a—7 c och 9 a § samt till 24 § ett nytt 2 mom. som följer:

5 a—d §
(*Utesl.*)

6, 7, 7a—c, 9 a, 11, 12, 15 och 24 §
(Som i ShUB)

Ikraftträdandebestämmelsen
(Som i ShUB)

5.

Lag

om ändring av 18 § i lagen om planering av och statsandel för social- och hälsovården

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen av den 3 augusti 1992 om planering av och statsandel för social- och hälsovården
(733/1992) rubriken för 18 § och 18 § 1 mom., av dem 18 § 1 mom. sådant det lyder i lag /2005, som
följer:

18 §
*Statsandel för kommunernas driftskostnader för
social- och hälsovården*

Kostnaderna för den kommunala social- och
hälsovården fördelas åren 2006 och 2007 mellan
kommunerna och staten så att kommunernas an-

del av de kostnader som bestäms enligt denna
lag är 67,24 procent och statens andel 32,76 pro-
cent.

Ikraftträdandebestämmelsen
(Som i ShUB)

Helsingfors den 8 december 2005

Raija Vahasalo /saml
Sirpa Asko-Seljavaara /saml
Paula Risikko /saml

Jag omfattar reservationen till lagförslag 4.

Eero Akaan-Penttilä /saml